

[Ebba Strange]

Jeg skal på socialistisk folkepartis vegne afvise det foreliggende forslag fra det konservative folkeparti.

Jeg vil gerne stille et spørgsmål til fru Karen Thurøe Hansen – det svarer lidt til det spørgsmål, socialministeren stillede. Med den dagpleje i private hjem, som fru Karen Thurøe Hansen mener skal træde helt eller delvis i stedet for daginstitutioner, tænker fru Karen Thurøe Hansen på det, vi kaldte den sorte dagpleje, inden vi fik loven i 1964, altså den, hvor der overhovedet ingen kontrol er med, under hvilke forhold børnene bliver passet, hvad de skal betale for at blive passet dér. Eller tænker fru Karen Thurøe Hansen på den kontrollerede dagpleje, der er undergivet bistandslovens regler? Det tyder på, at det simpelt hen er privat dagpleje overhovedet, fru Karen Thurøe Hansen tænker på.

Så vil jeg godt knytte lidt principielle bemærkninger dels til forslaget, dels til det, der er sagt. Socialministeren har allerede nævnt, støttet af fru Inge Fischer Møller, grunden til, at vi overhovedet fik den kontrollerede dagpleje i 1964. Grunden var jo, at samfundet på det tidspunkt ikke kunne følge med i det behov, der var for udbygning af daginstitutionsområdet, at den private dagpleje ukontrolleret bredte sig, og at børn ikke altid havde det lige godt i den pleje, hvor de var, og at det tit var dyrt at få dem passet dér. Derfor lavede man den nødløsning, som både socialministeren og fru Inge Fischer Møller kaldte det.

Senere har socialministeren nu i sit svar sagt, at den har sin berettigelse – det sagde fru Inge Fischer Møller ikke. Jeg vil medgive, at der i dette land er ganske få børn, som ikke har det så godt i en daginstitution. Det drejer sig om ganske få, og for dem kan det nok være rimeligt at være i et mindre miljø.

Jeg vil gerne spørge hr. Wissing, hvor han har de undersøgelser fra, der siger, at flere og flere forældre foretrækker dagpleje. Det vil jeg meget gerne have dokumenteret. Vi har en venteliste til daginstitutioner rundt om i landet på over 70.000 børn, og jeg kender ikke de undersøgelser, der ligger bag hr. Wissings påstande.

Fru Karen Thurøe Hansen henviser netop til de tyndtbefolkede områder. Nu har jeg, inden jeg kom i folketinget, beskæftiget mig en hel del med børns situation i overgangsfasen mellem småbørnsalderen og skolebegyn-

delsesalderen. Dér var det meget karakteristisk, at netop børn fra de meget tyndt befolkede områder, der havde langt til legekammerater, og hvor det ikke var almindeligt, at de deltog i et børnehaveprogram, havde meget sværere ved at falde til i skolen. De talte ofte dårligere, de var ikke vant til at tale med jævnaldrende, og de var ikke vant til dels det sociale samvær, dels den intellektuelle stimulation, der kan ligge i at være i et daginstitutionsmiljø og i et daginstitutionsprogram.

Derfor har jeg været glad for de tiltag, der har været netop i de tyndtbefolkede områder, hvor man startede hele tanken om integrerede daginstitutioner, og hvor man lavede en busordning, der mindede om skolebusordningen, samlede børnene i forskellige aldre og derved opfyldte det behov for daginstitutioner, som det ellers kunne være svært at opfylde netop i disse områder.

Jeg ville beklage det fantastisk meget, hvis de initiativer af denne art, der har været taget og bliver taget rundt omkring, skulle standses. Jeg ville beklage det meget stærkt af hensyn til børnene. Derfor får det foreliggende forslag ikke SFs støtte.

Tove Jørgensen (DKP):

DKP er imod det forslag, der her er fremsat af det konservative folkeparti. Ifølge bistandsloven kan man gå helt ned til 6 børn på en institution, og det kan ikke nytte noget, at man henviser til et ekstremt tilfælde i Sydthy og vil lovgive på landsbasis på grund af det. Man kunne oven i købet hævde, at det netop for børn, der lever isoleret, er meget vigtigt, at de kommer i kontakt med andre børn, og at de får de pædagogiske tilbud, som en god daginstitution er.

Jeg er enig med både fru Inge Fischer Møller og fru Ebba Strange i synspunkterne vedrørende situationen for børn i specielt tyndtbefolkede områder, hvor det nemlig er særdeles vigtigt, at disse børn får nogle tilbud, som ligesom kan bringe dem i kontakt med andre børn og også forberede dem til den senere skolealder.

Vi må fra DKPs side fremhæve daginstitutionerne som den eneste virkelig betryggende pasningsform. Selv om der findes gode dagplejehjem – og det skal jeg ikke nægte, at der gør – er dagplejen en særdeles usikker pasningsform, der gør barnet alt for afhængig af